

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1212/2019
20.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Мирољуба Томића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Станковића и др, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Станковића - адвоката Миленка Перића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 12К.бр.254/13 од 30.12.2016.године и Апелационог суда у Београду Кж1 640/17 од 17.12.2018.године, у седници већа одржаној дана 20.11.2019.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Станковића - адвоката Миленка Перића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 12К.бр.254/13 од 30.12.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 640/17 од 17.12.2018.године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 12К.бр.254/13 од 30.12.2016.године у ставу I изреке, између осталих, окривљени Зоран Станковић је оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 13.05.2008.године до 30.12.2008.године и од 04.05.2012.године до 08.05.2012.године. Окривљени је обавезан да солидарно са окривљенима АА и ББ плати оштећеној „ВВ“ (раније ВВ1 ДОО) на име имовинскоправног захтева износ од 2.858.405,49 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећени ГГ је упућен да свој имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку, док су опреза ради оштећени ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ упућени да свој

евентуални имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку. Окривљени Зоран Станковић је обавезан да на име паушала плати суду износ од 2.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом у ставу II изреке суд је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, између осталих, окривљеног Зорана Станковића ослободио од оптужбе за кривично дело разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ. Одређено је да трошкови кривичног поступка у односу на ово кривично дело падају на терет буџетских средстава суда. Оштећени „ВВ“ (раније ВВ1 ДОО) је упућен да свој имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку, док су опреза ради оштећени ЕЕ и ЖЖ упућени да свој евентуални имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 640/17 од 17.12.2018.године у ставу I изреке поводом жалбе браниоца окривљеног Зорана Станковића - адвоката Миленка Перића, а по службеној дужности, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду 12К.бр.254/13 од 30.12.2016.године тако што је окривљени Зоран Станковић оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у коју му се урачунава време које је провео у притвору почев од 13.05.2008.године до 30.12.2008.године и од 04.05.2012.године до 08.05.2012.године. Окривљени је обавезан да исплати оштећеном „ВВ“ (раније ВВ1 ДОО) на име имовинскоправног захтева износ од 2.858.405,49 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су оштећени ДД, ГГ и ЋЋ упућени да свој евентуални имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку. Окривљени је обавезан да на име паушала плати другостепеном суду износ од 10.000,00 динара, као и да накнади трошкове који су настали пред другостепеним судом, а о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је жалба браниоца окривљеног Зорана Станковића - адвоката Миленка Перића одбијена као неоснована.

Истом пресудом у ставу II изреке усвајањем жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Татјане Милић Почкај и браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Поповића преиначена је пресуда Вишег суда у Београду 12К.бр.254/13 од 30.12.2016.године у односу на окривљене АА и ББ, тако што је Апелациони суд у Београду на основу члана 423. тачка 2) ЗКП окривљене АА и ББ ослободио од оптужбе за кривично дело разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ, а окривљеног ББ је ослободио од оптужбе и за кривично дело разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ. Одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда. У ставу III изреке пресуде одбијена је као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Београду и првостепена пресуда је у ставу II изреке којом су окривљени Зоран Станковић и ЗЗ ослобођени од оптужбе за кривично дело разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Зорана Станковића - адвокат Миленко Перић, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) и члана 16. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи другостепену пресуду тако што ће према окривљеном Зорану Станковићу донети ослобађајућу пресуду или да укине другостепену, односно првостепену пресуду и предмет врати другостепеном, односно првостепеном суду на поновни поступак.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног Зорана Станковића захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Ово, имајући у виду да се у захтеву наводи да је суд повредио кривични закон када је окривљеног Зорана Станковића огласио кривим и осудио за кривично дело разбојништво из члана 206. КЗ (првостепеном пресудом је окривљени оглашен кривим за кривично дело разбојништво из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ, а другостепеном пресудом за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ), обзиром да се у конкретном случају по ставу браниоца у радњама овог окривљеног евентуално могу стећи само елементи бића кривичног дела непријављивање припремања кривичног дела из члана 331. став 1. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у ставу I изреке другостепене пресуде и то да је окривљени Зоран Станковић „...“ по претходном договору са два НН лица, употребом озбиљне претње да ће напасти на живот и тело ДД, ГГ и ЂЂ, сви запослени у предузећу ИИ из ..., одузео 7.839.680,00 динара, својину предузећа „ВВ1“ из ..., у намери да тим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, на тај начин што се заједно са два НН лица довезао до наведеног места возилом марке „...“, ..., те су по наиласку

возила „...”, власништво предузећа за превоз новца ИИ, са фантомкама на главама уперили пиштољ и аутоматске пушке, разоружали их и претресли, тражећи кључ од сефа у возилу, па како га нису нашли приморали су их да уђу у возило марке „...”, када је окривљени Зоран Станковић на инструмент таблу ставио ометач GPS, након чега су окривљени ушли у исто, а потом се одвезли до паркинга између улица ... и ..., где су пустили оштећене, а затим се одвезли, и по отварању касе насилним путем и одузимања новца у наведеном износу возило оставили у ненасељеном подручју између ... - ..., а у време и месту како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног Зорана Станковића стичу сва битна законска обележја кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које је он у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим. Како је, дакле, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају правилно примењен кривични закон правном квалификацијом кривичноправних радњи окривљеног Зорана Станковића као кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, то се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца овог окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету овог окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Станковића у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, наводи повреду одредбе члана 16. ЗКП, истицањем да суд у конкретном случају није могао да окривљеног Зорана Станковића огласи кривим за извршење кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, већ је, имајући у виду да недостају конкретни докази и да постоји сумња у погледу одлучне чињенице ко је извршио предметно кривично дело, морао применити начело „*in dubio pro reo*“ и решити у корист окривљеног доношењем у односу на њега ослобађајуће пресуде.

Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да су разлози које су нижестепени судови дали у образложењима побијаних пресуда нејасни и противречни, те да су дати разлози противречни са изрекама побијаних пресуда, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да суд није правилно утврдио чињенично стање у односу на окривљеног Зорана Станковића и да је његову кривицу засновао на претпоставкама и погрешној оцени изведених доказа, а посебно његове одбране, обзиром да је имајући у виду све изведене доказе суд требало да прихвати искључиво измењену одбрану окривљеног Зорана Станковића дату на поновљеном главном претресу у којој је он детаљно и доследно објаснио да није учествовао у извршењу предметног кривичног дела и одакле на селотејп траци којом је био облепљен ометач GPS уређаја његов ДНК-а траг, као и због чега његова раније дата одбрана није истинита и зашто је исту дао, а што је поткрепљено и исказом испитаног сведока

ЈЈ. Изнети наводи браниоца окривљеног по налажењу Врховног касационог суда представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним пресудама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 16. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Станковића - адвоката Миленка Перића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић